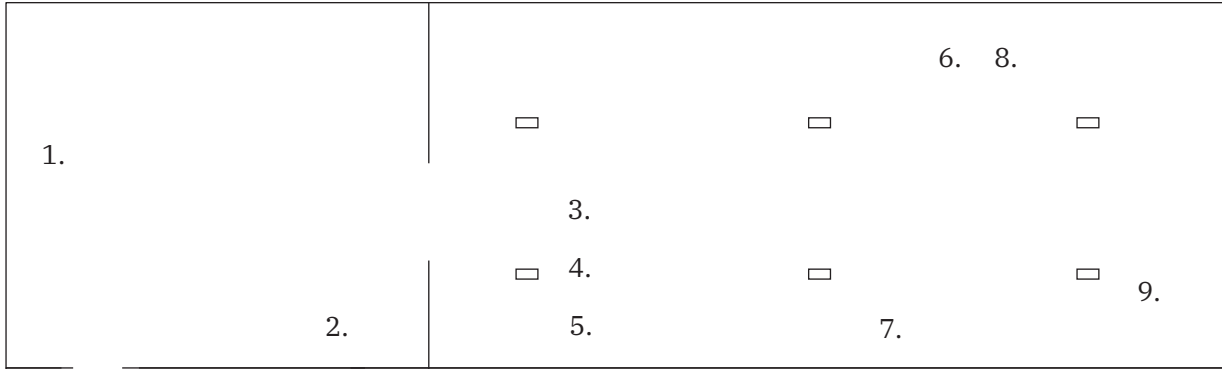

Visi darbi / All works:
Gads / Year: 2026
Glazētas keramikas flīzes uz koka
Glazed ceramic tiles on wood
30,5x30,5x213,5 cm

1. *Le musc et la neige*
2. *Settling at Dawn*
3. *Almost fell*
4. *She was night*
5. *Lavender powder toilet tower*
6. *R3 - Taixi*
7. *Tutti Frutty glazy*
8. *You would have remembered her*
9. *Yellow bile*

Kim?

KIM? LAIKMETĪGĀS MĀKSLAS CENTRS
KIM? CONTEMPORARY ART CENTRE, SPORTA IELA 2
FACEBOOK.COM/KASIRMAKSLA, INSTAGRAM.COM/KIM_CAC

SEVERĪNA HEICMANE-POCA SÉVERINE HEIZMANN POZZA *PIERIMT RĪTAUSMĀ* SETTLING AT DAWN

KURATORS / CURATOR:
PAOLO BADŽI
PAOLO BAGGI

Kim? Laikmetīgās mākslas centrs un izstādes komanda /
Kim? Contemporary Art Centre and exhibition team:

Izpilddirektore / Executive Director:
Evita Goze
Programmas direktore / Program Director:
Zane Onckule

Projektu vadītāja / Project Manager:
Katrīna Jauģiete
Komunikācijas vadītāja / Communications Manager:
Kristiāna Bērza

Pārdošanas direktore / Sales Director:
Dārta Purvliče
Izstādes mediatores / Mediators:
Betija Briede, Linda Šterna,
Emīlija Austrā Lodiņa, Alise Sedleniece

Tehniskā komanda / Technical team:
Aldis Bušs, Andris Maračkovskis, Jānis Noviks
Dizains / Design: Anna Ceipe
Teksta tulkojums angļu valodā/ English translation:
Valts Miķelsons

Latviešu valodas korektūra /
Latvian proofreading:
Ilze Jansone
Angļu valodas korektūra /
English proofreading:
Will Mawhood

Izstādi atbalsta / Supported by:

ATKLĀŠANA / OPENING:
13. MARTĀ / MARCH 13TH

IZSTĀDES NORISE / EXHIBITION DATES:
14. MARTS – 19. APRĪLIS, 2026
14 MARCH – 19 APRIL 2026

Telpā izvietotas deviņas kolonnas. Vertikāli monolīti, veidoti no emaljētām keramikas flīzēm, tie raisa neveiklības sajūtu, jo vienlaikus kalpo kā mainīgu, organisku glezniecības procesu krātuves un saglabā totēmisku, minimālistmā kodētu konkrētību – kā Džona Makkrekena pulētie torņi, kas pēc erozijas atgriezušies virszemē. Tomēr, iespējams, tie ir tuvāki Annas Truitas kastēm, ja ņem vērā, kā to formālā stingrība un falliskā vertikālītāte paradoksālā kārtā rada visorganiskāko iespaidu.

Severīnas Heicmanes-Pocas prakse balstās uz vairākām savstarpēji saistītām sistēmām: permakultūru, ekoloģiju un zīlēšanu. Tās veido dinamiskas struktūras ar specifisku pārneses loģiku – kā pārklājošies, savstarpēji saistītu zonu atzari, izteikti vietai piesaistītā glezniecībā. Keramikas neparedzamība un atvērtība, tās rezultātam atklājoties vien cepla termokīmisko procesu gaitā – glezniecība tumsā – atsaucas uz šīm dinamiskajām ekosistēmām, iezīmējot savu citvietību, autonomu plūsmu un apmaiņu telpu. Apdedzināšanas brīdī cieši noslēgts, pats ceplis atgādina sava veida reaktoru, saturot starojumu, kas iedarbojas uz materiālu: reizēm korozīvas reakcijas ietekmē virsmas oksidējas vai transfomējas vēl vairāk – pārstiklojoties. To krāsas pastiprina kontaminācijas naratīvu: izmeklēti izbalējusī gupiju zilā paleta, dubļaini brūnie, šartrēza intensīvi dzeltenie un nemierīgie akvamarīna zaļie kontrastē ar dzēlīgi oranžo un sarkano mirdzumu, ko rada kadmija toksiskums. Krāsas savu toni šķiet ieguvušas ārēju procesu rezultātā. Iedomājaties redukciju, kas radījusi metālisku melnumu, šķietami no iekšienes izgaismotu, it kā savu dziļumu tas būtu guvis no kādas noslēpumainas varas. Gluži kā Rīgas Melnais Balzams nav tas pats, kas *Picon*, arī divi melnie toņi var izrādīties atšķirīgi.

Šīs nobīdes piešķir darbiem ārējības sajūtu, kas Kim? telpā tiek vēl vairāk pastiprināta, tiem atklājoties gan individuāli, gan grupā un divainā kārtā atkārtojot pašas telpas pilastrus, šīs struktūras šķiet atsvešinātas, nošķirtas no pasaules. Šo nošķirību vēl vairāk pastiprina darbu organiskums un izvērsums uz āru, kas tos nošķir no modernisma tēlniecības. Ievērojiet, kā tie atspoguļo cits citu, kad atrodas tuvumā. Tie izstaro, absorbē un pārvirza gaismu. To kopība un nošķirtība vienlaikus līdzinās reiva imanencei

– stāvoklim, ārpus kura nekas neeksistē, tomēr vienlaikus beigas ir neizbēgamas. Šajā gaistošajā zaglīguma sajūtā, izstādē "Pierimt rītausmā" funkcionē kā iezemēšanās un atdzimšanas laiks. Embrioniska rašanās – vai pirmais, ko ieraugām iznākuši cauri naktij.

Par savstarpējo atkarību galvenokārt esmu runājis, lai saprastu, kā šī “glezniecība paplašinātajā laukā” piedāvā jaunu skatījumu uz norises vietu, tās sarežģītību un heterogenitāti. Ekoloģiska perspektīva šeit varētu būt lietderīga, lai palīdzētu artikulēt aktuālās idejas par notikumu un procesu savstarpējo saistību ārēju satricinājumu kontekstā: vietas, kuras apdzīvojam, šķiet aizvien nestabilākas – gan ģeoloģiskajiem pamatiem kļūstot aizvien ļodzīgākiem, gan atklātai karadarbībai atgriežoties ģeogrāfijās, kuras tika uzskatītas par paliekošām.

Pretstatā izolējošam skatījumam dažādās sistēmas, uz kurām māksliniece atsaucas, vedina apsvērt konkrēto vietu visā tās dažādībā – kā paplašināti atzari, kurus savieno vairāki savstarpēji atkarīgi procesi. Veidojot praksi, kas sakņojas šajā laikmetīgajā domāšanā, Severīna Heicmane-Poca attīsta tādu glezniecisko balsi, kas pievēršas domu un matērijas uzkrāšanai transformāciju un mutāciju virknē – medija hibridizācijā zināšanu infekcijas ceļā. Pats izstādes telpiskums kļūst par nozīmes nesēju: iedomājaties struktūru savietojumus telpā, kas šķietami informatīvu diagrammu iezīmē kā zodiaka zīmes, un zīlēšanu kā rīku konkrētās vietas rekonfigurācijai.

Anna Truita: “Sajūta, it kā viss būtu jau redzēts – visas iespējamās parādības; sajūta, ka esmu dzīves iztukšota – garāmslidošs iespaids par realitātes gaistošo dabu – it kā reālais būtu pārstājis mani interesēt, un paklusām tā vietu manās domās būtu uzurpējis virtuālais.”

Nine columns are installed throughout the space. Vertical monoliths composed of enamelled ceramic tiles, they provoke awkwardness as a result of being depositaries of evolving, organic painterly processes and at the same time maintaining a totemic Minimalist-coded fixture, like John McCracken’s polished towers resurfaced after erosion. But maybe they’re closer to Anne Truitt’s boxes, considering how their formal rigidity and phallic verticality paradoxically generate the most organic appearance.

Séverine Heizmann Pozza’s practice draws on various interconnected systems: permaculture, ecology and divination. These shape dynamic structures made up of their own logics of transmission, as many complex sites which are thought of as nodes of overlapping interdependent zones, articulated by a site-responsive painting. The unpredictability and openness of ceramics, whose outcome is only revealed through the thermochemical process of the kiln—painting in the dark— answers those dynamic ecosystems by stating its own elsewhere, an autonomous site of fluxes and exchanges. Firmly closed when the firings take place, the kiln itself looks like a reactor of some sort, enclosing the radiation which effects the material: the surfaces are at times oxidated, due to the effect of a corrosive reaction, or show stronger material transformations through vitrification. Their colours further insist on the narrative of contamination: the luxurious fading palette of guppy blues, muddy browns, deep chartreuse and troubled aquamarine greens contrast with acidic oranges and red’s radiance due to the cadmium’s toxicity. The colors seem to owe their tint to outside processes. Consider the reduction leading to a metallic black, seemingly illuminated from inside, as if it owed its depth to some arcane power. Just as Riga Black Balsam isn’t Picon, it could happen that one black looks like another but doesn’t taste the same.

These displacements give them a feeling of exteriority reinforced at Kim?, appearing both as individuals and as a group, strangely repeating the space’s own pilasters, the structures seem withdrawn, cut off from the world. A separation which is further pushed by the organicity and outwardness of the works, which detach them from modernist sculpture. Consider how they

reflect on each other when they’re close. They radiate outwards, absorb and redistribute. Their togetherness and seclusion are akin to the immanence of a rave, where, at the same time, nothing exists outside, and the end is inescapable. Set within this fleeting feeling of furtiveness, *Settling at Dawn* works as a time of grounding and resurrection. A germinal emergence, or as the first thing one sees after having come through the night.

I’ve been mostly talking about interdependence to understand how this “painting in an expanded field” manoeuvres a new consideration about the site, its complexity and heterogeneity. If an ecological consideration can be useful here, it is for the articulation of present thinking about the interdependence of events and processes in light of external disturbances: the sites we inhabit seem more and more unstable, from increasing shaky geological foundations to the return of full-fledged wars to geographies believed to be fixed. Against an isolating perspective, the various systems the artist calls upon lead to a consideration of the site in its multiplicity, as expanded nodes linked by multiple interdependent processes. By setting up a practice rooted in this contemporary thought, Séverine Heizmann Pozza elaborates a painterly agency which looks at accumulating thought and matter into a series of transformations and mutations, a hybridisation of the medium through contagion of knowledge. The exhibition’s spatiality itself becomes a site of meaning: consider the conjunctions of the structures throughout the space, mapping out a seemingly informative chart, like astral signs, and divination as a tool to reconfigure the given site.

Anne Truitt: “Have a feeling of having seen it all—all phenomena of whatever kind, a feeling of being exhausted with living—a fleeting impression of the ephemeral nature of actuality—as if the actual had ceased to interest me, and the virtual had silently usurped its place in my thought.”

Severīna Heicmane-Poca (Séverine Heizmann Pozza, dz. 1994) ir vizuālā māksliniece un mūziķe, kas dzīvo un strādā Ženēvā. 2018. gadā viņa ieguva bakalaura grādu mākslā Ženēvas Mākslas un dizaina universitātē (HEAD). Viņas darbi pēdējā laikā tikuši eksponēti personālizstādēs *Milieu*, Bernē (2024) un *Kirchgasse*, Štekbornā (2021), un grupu izstādēs, tostarp, *Forde*, Ženēvā (2019).

Severīnas Heicmanes-Pocas pateicības: Paolo Badži un sadarbības partneriem.

Séverine Heizmann Pozza (b. 1994) is a visual artist and musician based in Geneva. She received her BA in Fine Arts from the HEAD Geneva School of Art and Design in 2018. Her work has recently been shown at personal exhibitions at Milieu, Bern (2024), and Kirchgasse, Steckborn (2021), and at group exhibitions, for instance at Forde, Geneva (2019).

Séverine Heizmann Pozza’s acknowledgements: Paolo Baggi and collaboration partners.